

Список використаних джерел

1. Джаман М. О. Теорія економіки регіонів : навч. посіб. / М. О. Джаман. – Київ : Центр учб. л-ри, 2014. – 384 с.
2. Іванов С. В. Концепція соціальної держави як теоретична база розвитку сільських територій / С. В. Іванов, М. Є. Рогоза, В. І. Перебийніс // Економічний вісник Донбасу. – 2016. – № 1 (43). – С. 51–55.
3. Перебийніс В. І. Державне регулювання соціально-економічного розвитку сільських територій / В. І. Перебийніс, В. І. Гавриш, Ю. В. Перебийніс // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі: Серія «Економічні науки». – 2014. – № 1. – С. 79–84.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

*К. Ю. Вергал, к. е. н., доцент, директор інституту економіки, управління та інформаційних технологій
Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Враховуючи прогнози ЮНЕСКО згідно яких у 2025 році кількість студентів зросте з 97 до 260 мільйонів [1], дистанційна освіта в умовах стрімкого розвитку інформаційних технологій завдячуючи своїм перевагам (доступність, відкритість, практична спрямованість, інтерактивність, високий рівень адаптивності, низькі витрати на реалізацію, високий рівень мобільності) стає одним із основних інструментів організації навчального процесу.

У світовій практиці існують три традиційні форми навчальних закладів, що пропонують можливість дистанційного навчання [2]:

- «натуральні» дистанційні університети;
- провайдери корпоративних тренінгів і/або курсів підвищення кваліфікації;
- традиційні університети, що пропонують навчання в режимі он-лайн.

В той же час, паралельно із використанням дистанційних систем навчання як інноваційної форми здобуття вищої освіти при університетах, функціонує значна кількість онлайн-платформ – Coursera, edX, FutureLearn, Ptometheus, які пропонують велику

кількість різноманітних курсів, включаючи навчальні курси університетів Європи та США, що дозволяють підвищити кваліфікацію та підтверджують отриманий рівень знань відповідним сертифікатом. А тому актуальним є дослідження європейського досвіту організації дистанційної освіти.

У більшості випадків курси, що викладаються на онлайн-платформах, мають чіткий графік проходження тем та визначений дедлайн та поділяється на такі стандартні блоки:

- лекційний матеріал, що містить відео-файли (в основному короткі відео, присвячені розкриттю певного поняття, або невеликого питання), PDF-слайди лекцій.

- практична частина містить задачі, пояснення до умови задачі, вбудоване середовище для внесення розв'язку або тест, який представлений декількома задачами і варіантами відповідей на них;

- додатковий матеріал містить посилання на підручники, статті чи відео, які додатково стосуються цієї теми;

- форум, на якому відбувається обговорення теми та надаються консультації з розв'язування задач;

- тестові завдання, які подаються після кожного невеликого блоку лекційного матеріалу і можуть бути представлені тестами з безкінечними спробами проходження (кожна наступна спроба доступна через 5–10 хвилин) та тести з однією або обмеженою кількістю спроб (системою зараховується той варіант, де набрано найбільшу кількість балів).

Також слід зазначити, що структура дистанційного курсу, особливості побудови його практичних завдань та наповнення інших складових ураховує специфічні особливості дисципліни, яка викладається. Так, для викладання дистанційних курсів з комп'ютерних дисциплін, актуальним для яких є одночасне поєднання теоретичних відомостей з практичним завданнями, в передбачене вбудоване середовище програмування, яке дозволяє перевіряти введений код онлайн і містить підказки щодо правильності введення.

За такої побудови дистанційні курси виконують роль «дорожньої карти», яка веде від базових знань до рівня експерта за максимально короткий час за допомогою розвитку саме практичних навичок студента.

Список використаних джерел

1. Рекомендации по работе с открытыми образовательными ресурсами (ООР) в сфере высшего образования [Электронный ресурс]. – Москва : Институт Юнеско по информационным технологиям в образовании, 2011. – Режим доступа: <http://iite.unesco.org/pics/publications/ru/files/3214729.pdf>. – Назва з екрана.
2. Світовий досвід організації та розвитку університетської системи дистанційного навчання / Кулага І. В., Ільницький Д. О., Стрельник С. О., Матвійчук А. В. та ін. – Київ, 2013. – 38 с.

ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ПРОЕКТНОГО НАВЧАННЯ У ЗВО

*О. К. Кузьменко, к. е. н., доцент кафедри економіки підприємства та економічної кібернетики
Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

В умовах сьогодення один з етапів організації самостійної роботи студента є використання в навчанні сучасних інноваційних процесів. Для цього необхідно впровадити технології, які спрямовують студента на його вдосконалення, саморозвиток, мотивують до навчання, підвищують пізнавальну активність та самостійність. Отже, перед ЗВО постають такі завдання: створити сприятливі умови для розвитку кожного студента; підвищити інтелектуальний потенціал студента; врахувати індивідуальні здібності, нахили, інтереси студента; надати можливість самореалізації. Ці завдання ЗВО може реалізувати використавши метод проектів або проектні технології.

Метою використання проектної технології є стимулювання інтересу студента до поставлених проблем, які передбачають володіння певною сукупністю знань, враховуючи методи і засоби теорії проектного управління.

Найбільш пристосованими до навчального процесу є навчальні проекти. Оскільки, вони є оперативними, короткостроковими та за розміром є малими. Виконуються навчальні проекти в межах одного навчального закладу та в рамках однієї навчальної дисципліни впродовж годин, відведених навчальним планом на її вивчення. За функціональним спрямуванням ці проекти є проектами дослідження і розвитку. За ступенем складності навчальні проекти є простими для студентів молодших